

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-02753/20-7

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), jako odvolací orgán příslušný podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. ledna 2020 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodl v souladu s § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí povinného subjektu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3, IČ: 41197518 o částečném odmítnutí žádosti č. j. VZP-20-0388073-Z721 ze dne 16. 9. 2020 se na základě odvolání žadatelky o informace

zrušuje a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.

Odůvodnění

I.

Žadatelka o informace, (dále jen „žadatelka“) požádala dne 28.4.2020 Všeobecnou zdravotní pojišťovnu České republiky, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3, IČ: 41197518 (dále také jen „povinný subjekt“ či „VZP“), o poskytnutí informací, které se týkaly závěrečných ročních vyúčtování u níže uvedených poskytovatelů zdravotních služeb:

- Fakultní nemocnice v Motole, IČ: 00064203, se sídlem V Úvalu 84, 150 00 Praha 5;
- Fakultní nemocnice Plzeň, IČ: 00669806, se sídlem Edwarda Beneše 1128/13, 305 99 Plzeň-Bory;
- Fakultní nemocnice Brno, IČ: 65269705 se sídlem Jihlavská 20, Brno;
- Všeobecná fakultní nemocnice v Praze, IČ: 00064165, se sídlem U Nemocnice 499/2, 128 08 Praha 2;
- Fakultní nemocnice u Svaté Anny, IČ: 00159816, se sídlem Pekařská 53, 656 91 Brno;
- Nemocnice Na Homolce, IČ: 00023884, se sídlem Roentgenova 37/2, 150 30 Praha 5;

- Nemocnice Jihlava, příspěvková organizace, IČ: 00090638, se sídlem Vrchlického 59, 586 33 Jihlava;
- Fakultní nemocnice Hradec Králové, IČ: 00179906, se sídlem Sokolská 581, 500 05 Hradec Králové;
- Fakultní nemocnice Ostrava, IČ: 00843989, se sídlem 17.listopadu 1790/5, 708 52 Ostrava Poruba;
- Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, IČ: 00064173, se sídlem Šrobárova 1150/50, 100 34 Praha 10;
- Thomayerova nemocnice, IČ: 00064190, se sídlem Vídeňská 800, 140 59 Praha 4 Krč;
- Nemocnice Na Bulovce, IČ: 00064211, se sídlem Budínova 67/2, 180 81 Praha 8 Libeň;
- Fakultní nemocnice Olomouc, IČ: 00098892, se sídlem I. P. Pavlova 185/6, 779 00 Olomouc;
- Krajská nemocnice Liberec, a.s., IČ: 27283933, se sídlem Husova 357/10, 460 63 Liberec;
- Nemocnice České Budějovice, IČ: 26068877, se sídlem B. Němcové 585/54, 370 01 České Budějovice;
- Krajská nemocnice T. Bati, a.s., IČ: 27661989, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 600, 762 75 Zlín;
- Krajská zdravotní, a.s., IČ: 25488627, se sídlem Sociální péče 3316/12A, 401 11 Ústí nad Labem.

Žadatelka požadovala údaje o vyúčtování za období od 1.1.2008 do 31.12.2017, byla-li taková vyúčtování ve vztahu k jednotlivým poskytovatelům vyhotovena a dále, kdy konkrétně bylo požadováno poskytnutí závěrečných ročních vyúčtování (Vyúčtování úhrad za zdravotní služby) ve smyslu zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v takové podobě, v jaké byla tato vyúčtování zasílána jednotlivým výše vyjmenovaným poskytovatelům zdravotních služeb.

Povinný subjekt dne 12. 5. 2020 vyrozuměl žadatelku o prodloužení lhůty k vyřízení informace v souladu s ustanovením § 14 odst. 7 písm. a), b) a c) zákona č. 106/1999 Sb. Dne 25. 5. 2020 zaslal povinný subjekt žadatelce oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací dle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., a to ve výši 16 500,- Kč. Žadatelce byl zároveň poslán vzorový výstup s popisem konkrétní struktury zpracovaných informací.

Žadatelka požadovanou částku ve stanovené lhůtě uhradila a povinný subjekt jí dne 11. 6. 2020 poskytl odpovědi na zasláné dotazy.

Žadatelka dne 11. 6. 2020 podala v souladu s § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. stížnost na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace. Žadatelka ve své stížnosti uvádí, že poskytnuté informace nejsou svým rozsahem informací, kterou požadovala. Žadatelka cituje svoji žádost ze dne 28. 4. 2020, kdy je přesvědčena o tom, že jasně formulovala svoji žádost i konkrétní dokumenty, o které povinný subjekt žádá – a to vyúčtování úhrad za zdravotní služby, které VZP každoročně zasílá jednotlivým poskytovatelům zdravotních služeb a na jejichž základě jsou poskytovatelům po případných námitkových řízeních zasílány nedoplatky na zdravotních službách, či je poskytovateli vrácen přeplatek. Vzhledem k tomu, že i přes opakované upřesnění požadované informace

poskytnuty nebyly, podala stížnost a žádá, aby jí byly požadované informace poskytnuty v jí uvedené formě.

Povinný subjekt postoupil stížnost Úřadu dne 25. 6. 2020. S ohledem na žádost žadatelky oslovil povinný subjekt dotčené poskytovatele zdravotních služeb, zda s poskytnutím informace žadatelce souhlasí. 15 ze 17 oslovených subjektů vyjádřilo nesouhlas s poskytnutím požadovaných informací, a to s odkazem na ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., tedy z důvodu ochrany obchodního tajemství, v návaznosti na ustanovení § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. VZP ČR na základě vyjádření dotčených subjektů vyhodnotila, že *by mohlo dojít* poskytnutím informací v požadované formě do zásahu práv souvisejících s obchodním tajemstvím. S ohledem na tuto skutečnost, ale i s ohledem na případnou odpovědnost povinného subjektu spojenou s narušením ochrany obchodního tajemství, byly poskytnuty informace ve formě, kterou žadatelka napadá.

Úřad rozhodnutím ze dne 10. 7. 2020, č. j. UOOU-02753/20-2, a přikázal povinnému subjektu, aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žadatelčinu žádost vyřídil, neboť poskytnuté informace nebyly kompletní.

Povinný subjekt o žádosti rozhodl znovu dne 3. 8. 2020, č. j. VZP-20-03304141-Z721, kdy informace o způsobu výpočtu a detailu vstupních dat pro jejich kvantifikaci u závěrečných ročních vyúčtování za období let 2014 – 2018 u žadatelkou v žádosti uvedených poskytovatelů zdravotních služeb odmítl poskytnout. Žadatelka proti rozhodnutí povinného subjektu podala dne 6. 8. 2020 odvolání, o kterém Úřad rozhodl dne 31. 8. 2020, UOOU-02754/20-4, kdy rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Povinný subjekt rozhodl o žádosti znovu dne 16. 9. 2020, č.j. VZP-20-03888073-Z721 a to tak, že žadatelkou požadované informace o způsobu výpočtu a detailu vstupních dat pro jejich kvantifikaci u závěrečných ročních vyúčtování za období 2014 – 2018, u povinným subjektem v rozhodnutí uvedených poskytovatelů zdravotních služeb, neposkytne.

Žadatelka podala dne 21. 9. 2020 odvolání, které povinný subjekt postoupil Úřadu dne 7. 10. 2020.

II.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatelka o informace domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto ji nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Svojí příslušností pro vedení řízení o stížnosti, a tedy i řízení o odvolání se již Úřad zabýval v rozhodnutí o stížnosti č.j. UOOU-02753/20-2 ze dne 10. 7. 2020, na které v této otázce odkazuje. Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Dle platné právní úpravy nelze určit její nadřízený orgán podle ust. § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a je jím Úřad.

Žadatelka uplatnila v odvolání tyto konkrétní námitky:

- A) Žadatelka namítá, že povinný subjekt rozhodl o její žádosti opožděně, a to, když rozhodnutí Úřadu ze dne 10. 7. 2020, č.j. UOOU-02753/20-2, jí bylo doručeno dne 20. 7. 2020. Žadatelka se odvolává na ust. § 14 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., kdy je žádost podána dnem, kdy ji obdržel povinný subjekt (pozn. žadatelka uvádí, že předpokládá, že povinnému subjektu bylo výše uvedené rozhodnutí Úřadu doručeno už 10. 7. 2020. Žadatelka se dále odvolává na ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., kde se uvádí, že pokud povinný subjekt nerozhodne dle ust. § 15 o odmítnutí žádosti, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dní ode dne přijetí žádosti. Žadatelka uvádí, že dle ust. § 15 zákona č. 106/1999 Sb. je povinný subjekt povinen vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve lhůtě 15 dní. Žadatelka dále uvádí, že „pokud není žádost ve lhůtě 15 dní od jejího obdržení povinným subjektem odmítnuta, je povinný subjekt ve stejné lhůtě povinen jí vyhovět.“ Žadatelka dospívá k závěru, že k doručení rozhodnutí Úřadu došlo pravděpodobně dne 20. 7. 2020 či v krátké době následující a povinný subjekt rozhodl o částečném odmítnutí žádosti až dne 16. 9. 2020.
- B) Žadatelka nesouhlasí s odůvodněním pojišťovny ohledně neposkytnutí části údajů, neboť jsou předmětem obchodního tajemství. Žadatelka namítá, že povinný subjekt neposoudil, zda požadované informace ve vztahu ke konkrétním poskytovatelům zdravotních služeb lze či nelze označit jako obchodní tajemství. Žadatelka dále uvádí, že naplnění smyslu zákona č. 106/1999 Sb. „není jen poskytnutí informací o rozsahu a příjemci veřejných finančních prostředků, ale také (a v některých případech zejména) poskytnutí informací, ze kterých vyplývá, jak bylo s těmito prostředky naloženo a zda některý z poskytovatelů zdravotních služeb nemá ve srovnání s jinými výhodnější postavení na trhu, které však není možné ničím odůvodnit.“ Žadatelka namítá, že způsob alokace veřejných prostředků jednotlivým poskytovatelům je komplikovaný a závisí na uzavřených smlouvách s jednotlivými poskytovateli, na interních výpočtech a datech, která povinnému subjektu zasílají jednotliví poskytovatelé zdravotních služeb.
- C) Žadatelka uvádí, že existuje pouze jediné rozhodnutí Městského soudu v Praze, že i nepodnikatelský subjekt může mít právo na ochranu obchodního tajemství. Žadatelka namítá, že jde o „rozhodnutí deset let staré, ojedinělé, které zároveň neprošlo přezkumem nejvyšších instancí ČR, tudíž jej nelze považovat za zdroj výkladu práva.“ Žadatelka nicméně připouští, že i pokud lze přistoupit na ochranu obchodního tajemství u „nepodnikatelských subjektů“, je třeba vždy posuzovat, zda nad zájmem

ochrany obchodního tajemství nepřevažuje zájem veřejné kontroly vynakládání veřejných finančních prostředků. Žadatelka zároveň namítá, že povinný subjekt v rozhodnutí nespécifikoval, kteří poskytovatelé by mohli být dotčeni porušením obchodního tajemství, neboť část z nich jsou příspěvkové organizace, které nemají oprávnění dosahovat zisku. Žadatelka pak odkazuje k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č.j. 3 Ads 33/2006–57, kdy soud došel k názoru, že v systému veřejného pojištění v ČR obíhají veřejné finanční prostředky a každý účastník by měl mít možnost kontrolovat, jakým způsobem je nakládáno s finančními prostředky, které se v systému nacházejí. Žadatelka namítá, že požaduje informace, které nespádají do oblasti ochrany obchodního tajemství.

Úřad k výše uvedeným námitkám uvádí následující:

Ad A) Úřad shledává tuto žadatelčinu námitku jako nedůvodnou. Žadatelka směřuje rozhodnutí povinného subjektu v rámci dvou odlišných typů řízení, jí uváděné rozhodnutí Úřadu ze dne 10. 7. 2020, č.j. UOOU-02753/20-2 je rozhodnutím o stížnosti, které bylo doručeno povinnému subjektu dne 20. 7. 2020 a patnáctidenní lhůta pro vyřízení žádosti uplynula dne 4. 8. 2020. Povinný subjekt rozhodl o žádosti dne 3. 8. 2020 (tedy v zákonné lhůtě) a žadatelka proti tomuto rozhodnutí podala dne 6. 8. 2020 odvolání, o kterém Úřad rozhodl dne 31.8.2020, č.j. UOOU-02753/20-4. Žadatelkou uváděné rozhodnutí povinného subjektu ze dne 16. 9. 2020, které je v rámci nynějšího řízení o žadatelčině druhém odvolání projednáváno, se tak rozhodnutí Úřadu ze dne 10.7.2020, č.j. UOOU-02753/20–2 netýkalo. Úřad uzavírá, že lhůta dle ust. § 15 zákona č. 106/1999 Sb. byla rozhodnutím povinného subjektu ze dne 3. 8. 2020, č. j. VZP-20-03304141-Z721 dodržena.

Ad B) Úřad shledává tuto žadatelčinu námitku jako důvodnou. Úřad konstatuje, že povinný subjekt odůvodnil naplnění definičních znaků obchodního tajemství dle ust. § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, u odmítnutých informací vágně a prakticky se omezil na pouhé konstatování, že požadovaný údaj kritérium splňuje. Žadatelce lze přisvědčit v tom, že prosté označení informace za obchodní tajemství nepostačuje. Povinný subjekt má při posuzování požadované informace posoudit a následně zdůvodnit, zda tato informace kumulativně naplňuje všech šest definičních znaků obchodního tajemství dle příslušného ustanovení. V obecné rovině lze podpůrně odkázat k bodu 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č.j. 9 As 155/2015–197, byť se rozsudek týkal jiné než nyní projednávané věci. *„Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostat požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 27/2007- 87, a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007- 106). To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.“*

K dostatečnému zdůvodnění všech znaků obchodního tajemství lze též podpůrně odkázat na komentářovou literaturu. Dle komentáře k zákonu č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ustanovení § 504 „*používá pro vymezení institutu obchodního tajemství šest definičních znaků. Tyto definiční znaky musí být splněny současně (kumulativně), pouze v takovém případě se jedná o obchodní tajemství a pouze pokud jsou všechny znaky naplněny (zejména jde o požadavek „zajišťování utajení“), trvá jeho ochrana (NS 29 Odo 396/2002). Pokud některý z uvedených definičních znaků zanikne, přestává být příslušná skutečnost obchodním tajemstvím ex lege.*“ [srov. Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1 – 654). Komentář. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 1782, dostupné i na www.beck-online.cz]. Z výše uvedeného vyplývá, že obchodní tajemství je objektivní skutečností, tj. za obchodní tajemství nelze označit vše, co tak označí vlastník, nebo některá ze smluvních stran. K obdobnému závěru dospěli i autoři komentáře k zákonu o svobodném přístupu k informacím, kteří uvádějí následující: „*Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu komentovaného ustanovení (srov. rozsudky NSS č. j. 2 As 27/2007-87 a č. j. 7 As 24/2007-106). To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci (tyto informace je přitom třeba vymežit typově, např. jako údaje o technologickém postupu apod.) objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství. **Odůvodnění totiž nelze učinit paušálně pouhým odkazem na ustanovení § 504 ObčZ, popř. § 17 ObchZ, případně doplněné konstatováním, že určitý podnikatel (v praxi nejčastěji druhá smluvní strana odepřené obchodní smlouvy) určité skutečnosti ve smlouvě (event. celou smlouvu) označil jako obchodní tajemství. Takové smluvní ujednání by totiž mohlo být chápáno nanejvýš jako naplnění výše zmíněných „subjektivních“ pojmových znaků obchodního tajemství (nepochybně jde o projev vůle určité skutečnosti utajovat, přičemž literatura považuje takové ujednání v závislosti na okolnostech rovněž za možný dostatečný projev zajištění takového utajení, srov. Štenglová, I. a kol., s. 21), nikoli však jako skutečnost, která by sama o sobě umožnila odmítnout poskytnutí požadovaných informací. V této souvislosti lze kromě citované judikatury poukázat na legislativní změnu komentovaného ustanovení provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., jímž byla dosavadní dikce tohoto ustanovení („Pokud je požadovaná informace označena za obchodní tajemství, povinný subjekt ji neposkytne.“) novelizována do současné podoby („Pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, ...“). Tato změna byla motivována právě snahou znemožnit povinným subjektům ztížení přístupu k informacím označením určité informace za obchodní tajemství a přizpůsobit tak dikci zákona skutečnosti, že odmítnout poskytnutí informace lze pouze v situaci, že tato informace skutečně je obchodním tajemstvím, tj. odpovídá legálnímu pojmovému vymezení. **Nedostojí-li povinný subjekt uvedeným požadavkům, bude jím vydané rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti o informace, kterým se snažil chránit obchodní tajemství, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.*****“ (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 465 - 466).

Úřad dále shledal, že v rozhodnutí povinného subjektu ze dne 16. 9. 2020, č.j. VZP-20-03888073-Z721 není podrobně zdůvodněno všech šest definičních znaků obchodního tajemství a povinný subjekt tak prakticky předkládá jejich prostý výčet. Např. na str. 6 výše uvedeného rozhodnutí č.j. VZP-20-03888073-Z721 se povinný subjekt toliko omezuje na tvrzení, že *„detailní vstupní data vyúčtování jsou informacemi, které jsou jednoznačně určitelné, jedná se o data popsatelná a objektivně samostatná. Stejně tak jsou tyto informace ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné“*. Jak vyplývá z výše uvedené komentářové literatury k zákonu č. 106/1999 Sb., je obchodní tajemství objektivní skutečností a *„má-li rozhodnutí dostat požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – **náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu komentovaného ustanovení.**“*

Úřad dále konstatuje, že povinný subjekt se zároveň vágně vypořádal s otázkou, zda na požadované informace nedopadá výjimka dle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., resp. zda na požadované informace o způsobu výpočtu a detailu vstupních dat u závěrečných ročních vyúčtování u povinným subjektem uvedených poskytovatelů zdravotních služeb nepřevažuje zájem veřejné kontroly nad využíváním veřejných prostředků v systému zdravotního pojištění minimálně u některých žadatelkou v žádosti uvedených poskytovatelů zdravotních služeb. Úřad podpůrně odkazuje k bodu 6 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2015, sp. zn. 10 As 368/2017-75, kde se uvádí *„informace týkající se používání veřejných prostředků je nutno vždy poskytnout ve formátu cena a předmět plnění v takovém rozsahu, aby z nich bylo možné posoudit hospodárnost vynakládání veřejných prostředků. Je nutno rozlišovat mezi kalkulacemi, které jsou určitými finančními plány do budoucnosti, a finálními výkazy nákladů a výnosů, které shrnují reálné výsledky hospodaření v minulosti. Ačkoli oba typy dokumentů mohou naplňovat kritéria obchodního tajemství, finální výkazy jsou rozhodné pro kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky, a proto jejich poskytnutí dle § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. nelze považovat za porušení obchodního tajemství (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 234/2015).“*

Žadatelce lze přisvědčit v tom, že povinný subjekt se měl na podkladě rozsudku Nejvyššího správního soudu 16. 5. 2007, č.j. 3 Ads 33/2006-57 zabývat i povahou finančních prostředků, jichž se žadatelčin dotaz týkal a měl důkladně zvážit, zda se na část požadovaných informací nevztahuje ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Úřad nicméně shledal, že závěry Nejvyššího správního soudu výše uvedeného rozsudku nevylučují možnost, aby povinný subjekt v rámci vyřizování žádosti přezkoumal, zda se na některé z požadovaných informací, dotýkající se soukromých poskytovatelů zdravotních služeb (např. akciových společností), nevztahuje ochrana obchodního tajemství v souladu s předposlední větou ust. § 17 odst. 9 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Pokud povinný subjekt dojde k závěru, že se na část informací skutečně vztahuje ochrana obchodního tajemství, je třeba, aby svůj závěr řádně odůvodnil. Nadto Úřad konstatuje, že v případě dotčených, soukromých poskytovatelů zdravotních služeb se poskytnutí informací v souladu s ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/ 1999 Sb. může dotýkat pouze údajů o rozsahu a příjemci veřejných prostředků (resp. o podmínkách a účelu) a na žadatelkou požadované informace o „způsobu výpočtu a detailu vstupních dat“ tak výjimka z výše uvedeného ustanovení dopadat nemusí (s odkazem

na ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.), resp. by poskytnutím požadované informace v plném rozsahu (tj. u všech poskytovatelů zdrav. služeb) třetím stranám mohlo dojít k zásahu do jejich práv. Výše uvedené ustanovení správního řádu sice připouští možnost zásahu do těchto práv, ale pouze a jen za podmínek, které stanoví zákon a v rozsahu nezbytném. Úřad také vzal v potaz, že žadatelce byla poskytnuta velká část údajů, které povinný subjekt uvádí na str. 7 rozhodnutí ze dne 16. 9. 2020, č.j. VZP-20-03888073-Z721.

Ad C) Tato námitka je částečně důvodná. Povinný subjekt ve svém rozhodnutí nedostatečně posoudil, kterých dalších institucí by se mohla týkat výjimka dle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Z rozhodnutí vyplývá, že žadatelce byly poskytnuty údaje vztahující se k vyúčtování dvou poskytovatelů zdravotních služeb (Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, Nemocnice Na Bulovce), kteří, jak vyplývá z vlastního šetření Úřadu, s poskytnutím souhlasili. Z rozhodnutí povinného subjektu tak nevyplývá, že by se podrobněji zabýval charakterem dalších dotčených poskytovatelů a na str. 4 rozhodnutí se prakticky omezuje na tvrzení, že v případě pouze dvou výše uvedených poskytovatelů zdravotních služeb nebyl splněn jeden ze znaků obchodního tajemství, jelikož „sdělili, že tyto informace za obchodní tajemství nepovažují“. Úřad v této souvislosti znovu připomíná, že odůvodnění povinného subjektu se nemá omezovat jen na konstatování, že určitý subjekt určitou skutečnost považuje či nepovažuje za své obchodní tajemství. Jak uvádí výše uvedená komentářová literatura, je takovéto tvrzení naplněním pouze „subjektivních“ pojmových znaků obchodního tajemství a nelze jej proto přezkoumat. S žadatelkou lze také souhlasit v tom, že v případě fakultních nemocnic (příspěvkových organizací) je avizované tvrzení o potřebě ochrany požadovaných informací z důvodu obchodního tajemství minimálně problematické. Je třeba, aby se povinný subjekt důsledně zabýval tím, zda výjimka dle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. nedopadá i na jiné poskytovatele zdravotních služeb, na které ochrana obchodního tajemství dopadat nemusí.

III.

Nadřízený orgán v daném případě na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že povinný subjekt při vyřizování žádosti o informace nepostupoval v souladu s platnými právními předpisy. Konkrétně se povinný subjekt nedostatečně vypořádal s tím, zda jsou skutečně naplněny podmínky pro neposkytnutí části požadované informace dle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a zda na požadované informace nedopadá alespoň v některých případech výjimka dle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt tak v rámci nového řízení znovu posoudí povahu požadovaných informací, znovu ve vztahu k jednotlivým poskytovatelům, přičemž zváží, zda požadované informace nelze poskytnout. Naplnění znaků obchodního tajemství povinný subjekt odůvodní náležitě a vyčerpávajícím způsobem. Pokud dojde k závěru, že informace (některé nebo všechny) požívají právní ochrany, své rozhodnutí **důkladně zdůvodní**, a to i ve vazbě na konkrétní důvod pro odepření poskytnutí informací.

Úřad posoudil, zda jsou splněny podmínky pro postup dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., tedy k tomu, aby povinnému subjektu nařídil informace poskytnout tak, jak požaduje žadatelka. Uvedený postup lze uplatnit v případě, že bude plně vyhověno žádosti žadatele o informace. V daném případě však Úřad dospěl k závěru, že na základě jemu

dostupných podkladů není možné posoudit, zda lze žadateli poskytnout všechny požadované informace či zda část požadovaných informací bude ze zákonných důvodů odmítnuta. Úřadu v rámci odvolacího řízení nad rámec výše uvedeného nebyly postoupeny informace, které jsou předmětem žádosti, z tohoto důvodu nebylo možné objektivně posoudit existenci zákonných důvodů pro jejich (částečné) odmítnutí. S ohledem na tuto skutečnost Úřad vyhodnotil, že nejsou splněny zákonné podmínky pro postup dle uvedeného ustanovení, a to nařízení informace poskytnout v rozsahu požadovaném žadatkou o informace.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 21. října 2020

otisk
úředního
razítka

Mgr. Markéta Pokorná
vedoucí odd. rozhodování
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1.
2. Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Orlická 4/2020, 130 00 Praha 3, ID DS: i48ae3q